

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4593/2023
24.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Весне Субић и Весне Мастиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ана Ђорић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије –Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 192/22 од 22.09.2022. године, у седници одржаној 24.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 192/22 од 22.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 192/22 од 22.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу Прр 72/2021 од 14.03.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде имовинске штете настале повредом права на суђење у разумном року исплати износ од 35.210,98 динара на име главног дуга са затезном каматом од 14.03.2022. године, као дана пресуђења до коначне исплате, као и износ од 325,38 динара на име камате на главни дуг обрачунате до 02.02.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у за законску затезну камату на износ од 325,38 динара од 14.03.2022. године, као дана пресуђења, па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 39.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 192/22 од 22.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене одлуке која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом другим истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за накнаду материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року у односу на стечајног дужника који је предузеће у већинском друштвеном односно државном власништву. Побијана одлука донета је применом одговарајућих одредаба материјалног права, а наводима ревидента се оспорава и правилност утврђеног чињеничног стања, што није разлог због којег посебна ревизија може да се изјави. Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 11.06.2021. године, а вредност предмета спора је 35.210,98 динара.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић